

Analiza individualnoga savjetodavnog rada u studentskom savjetovališnom centru

Ivanka Živčić-Bećirević, Sanja Smojver-Ažić, Ana Kandare
Sveučilište u Rijeci, Filozofski fakultet, Odsjek za psihologiju

Studentski savjetovališni centar (SSC) pri Odsjeku za psihologiju Filozofskog fakulteta u Rijeci djeluje od siječnja 1998. godine. Tijekom dvogodišnjeg razdoblja na individualno savjetovanje javilo se 82 studenta (74% djevojaka i 26% mladića). Za 92% studenata to je bilo prvo mjesto na koje su se obratili tražeći pomoć. Na temelju analize problema koje studenti navode kao primarni razlog dolaska u SSC, uočava se da se najviše studenata javlja zbog različitih teškoća vezanih za učenje. Zatim slijede problemi u socijalnim odnosima te različita tjeskobna i depresivna stanja. S obzirom na godinu studija, u SSC se najčešće javljaju studenti početnih i završnih godina. Uočena je tendencija ka kratkotrajnim savjetodavnim tretmanima (prosječno šest susreta), što je sukladno s ciljem ovakvog oblika pružanja psihološke pomoći i podrške studentima.

Ključne riječi: studentsko savjetovalište, studentski problemi

Završetak srednje škole, nakon čega jedan dio mladih ulazi u svijet rada, a drugi odlaze na fakultet, smatra se jednim od značajnijih normativnih životnih događaja. Prijelaz na studij obilježen je složenim izazovima u emocionalnom, socijalnom i akademskom funkcioniranju (Gerdes i Mallinckrodt, 1994) jer pred mlade ljude postavlja niz zahtjeva poput novih obrazovnih zadataka, izgrađivanja novih prijateljstava i, kod jednog broja mladih ljudi, prilagodbu na život bez roditelja i nove uvjete stanovanja. S obzirom na sve veći broj mladih ljudi koji se odlučuju na studij, uz specifičnosti ovog razvojnog razdoblja, sve se više ističu i problemi psihološke prilagodbe, kao nužnog preduvjeta uspješnog studiranja. Podaci o tome da 40% studenata uopće ne završi

studij, od kojih 75% odustaje u prve dvije godine studija (Tinto, 1987), alarmantni su za sve koji se bave obrazovanjem, kao i za one koji se bave psihičkim zdravljem mladih ljudi.

Premda se većina studenata uspješno prilagođava nastalim promjenama, jedan dio njih osjeća preopterećenost i nespremnost za suočavanje s novim ulogama i izazovima. Uobičajene dileme koje se javljaju za vrijeme prijelaza na studij odnose se na preispitivanje odnosa s drugima, životnih usmjerenja i osobnih vrijednosti. Unutrašnji nemiri mogu biti posljedice stalnih pitanja o identitetu što može voditi i dubljim osobnim krizama. Razdoblje prijelaza iz srednje škole na fakultet prema nekim autorima podrazumijeva umjerenu životnu krizu unutar koje je rizik za ozbiljnije zdravstvene tegobe za 51% veći u odnosu na one koji su izloženi manje stresnim događajima (Grites, 1979, prema Gladding, 1996). Opasnost od mogućih ozbiljnijih zdravstvenih problema povećava se kad se suočavaju s promjenama u obitelji (npr. smrt ili razvod roditelja) ili u odnosima s vršnjacima (npr. gubitak prijaja-

Svu korespondenciju koja se odnosi na ovaj članak adresirati na Ivanka Živčić-Bećirević, Odsjek za psihologiju, Filozofski fakultet Sveučilišta u Rijeci, Trg I. Klobučarića 1, 51000 Rijeka. E-mail: izivcic@human.pefri.hr.

telja). Tada dolazi do promjena unutar mreže socijalne podrške što povećava njihovu ranjivost (Ponzetti i Cate, 1988).

Razvoj studenata, prema postavkama psihosocijalne teorije, može se objasniti kroz realizaciju sedam specifičnih razvojnih zadataka: kompetentnost, autonomija, upravljanje emocijama, identitet, integritet i odnosi (Chickering, 1969, prema Garfield i David, 1986). Ovako definirani zadaci, sukladni Eriksonovoj koncepciji razvoja, mogu poslužiti i kao smjernica savjetovališnog rada izdvajajući tri ključna pitanja: razvoj karijere, intimnih odnosa i oblikovanje životne filozofije odraslih ljudi. Prema ovoj teoriji, studenti različitih godišta razlikuju se s obzirom na važnost pojedinog aspekta razvoja: brucosima je posebno važan razvoj kompetentnosti, upravljanje emocijama i razvoj autonomije. Kod starijih studenata veći je naglasak na razvoju identiteta, kroz širenje interpersonalnih odnosa, razvijanje smisla života i uspostavljanje osobnog integriteta (Rodgers, 1980, prema Gladding, 1996).

Osim važnosti individualnih osobina poput vještina suočavanja s problemima, osobina ličnosti i intelektualnih kapaciteta, kvaliteta prilagodbe na studij ovisi o ranijim životnim okolnostima mladog čovjeka, s posebitim naglaskom na odnosima s roditeljima i općem obiteljskom funkcioniranju (Holmbeck i Wandrei, 1993; Langhinrinhsen-Rohling i sur., 1997). Više problema u studiju mogu imati oni studenti koji imaju neodgovarajuće emocionalne veze s roditeljima, odnosno više problema u psihičkoj separaciji (Holmbeck i Wandrei, 1993; Smojver-Ažić, 1999). Kvalitetniji emocionalni odnos s roditeljima povezan je s većom zrelošću u prepoznavanju i manje intenzivnih problema te u aktiviranju u rješavanju problema kroz traženje podrške u krugu obitelji i prijatelja, ali i stručne pomoći (Larose i Boivin, 1998).

Emocionalni problemi smatraju se jednim od važnih uzroka odustajanja od daljnjeg studiranja (Gerdes i Mallinckrodt, 1994). Manifestiraju se kroz globalnu psi-

hološku nelagodu, somatske smetnje, anksioznost, nisko samopoštovanje ili depresiju. Anksioznost se pokazuje važnim prediktorom odustajanja od studija, dok je depresija opažena kao primarni psihijatrijski poremećaj među studentima (Vredenburg, O'Brien i Kramer, 1988; Gerdes i Mallinckrodt, 1994).

Osim emocionalnih problema, usvajanje u studiranju može biti povezano i sa socijalnom prilagodbom, što podrazumijeva integraciju u socijalni život s ostalim studentima, te promjene u sustavu podrške, posebice kod onih koji napuštaju roditeljski dom. Kod njih se češće javlja osjećaj usamljenosti ili nostalgije za kućom barem na prvoj godini studija (Lacković-Grgin i Sorić, 1995; Larose i Boivin, 1998).

Treći izvor problema specifičan za studentsku populaciju odnosi se na različite aspekte akademske prilagodbe: motivaciju za učenje i opće zadovoljstvo akademskom okolinom. U istraživanju provedenom sa studentima riječkog sveučilišta (Bezinović i sur., 1998) oko 60% studenata ozbiljnije je opterećeno strahom od neuspjeha u studiju, poteškoćama u učenju i polaganju ispita, što je ujedno i najdominantniji problem koji opterećuje studente. U spomenutom istraživanju, nakon problema vezanih za akademsku prilagodbu, ističu se problemi u socijalnim odnosima, opća napetost i osjećaj neprimjerenosti koji su izraženiji kod 30-40% ispitanih studenata. Izraženiji problemi koji se smatraju rizičnim ponašanjem, poput uzimanja droga, alkoholizma, neželjenih seksualnih odnosa ili misli o samopovređivanju i suicidu, zastupljeni su kod oko 8% studenata (Bezinović i sur., 1998).

S obzirom na niz problema s kojima se suočavaju studenti, još u počecima ovoga stoljeća, studentska savjetovališta saživjela su s vrlo različitom namjenom na brojnim svjetskim sveučilištima. Razlozi zbog kojih se studenti javljaju u savjetovališta mogu se odnositi na neke univerzalne probleme, neovisne o dobi, godini ili smjeru studija, poput zdravstvenih problema, anksioznih ili depresivnih stanja, ili proizlaze iz problema

prilagodbe na akademsko funkcioniranje (Gladding, 1996). Poznavanje navedenih dominantnih čimbenika prilagodbe studenata može pomoći u razumijevanju najčešćih problema zbog koji se studenti obraćaju studentskom savjetovalištu. Premda su akademski problemi izravno povezani sa statusom studenta, uspješna prilagodba koja pretpostavlja i ustrajanje u studiju, a na temelju već spomenutih istraživanja, uvelike je određena i osobnim, emocionalnim i socijalnim čimbenicima. Gerdes i Mallinckrodt (1994) stoga ističu potrebu za različitim intervencijama za one koji imaju dominantno akademske probleme u odnosu na studente koji su uspješni u studiju, ali pokazuju druge probleme prilagodbe. Iskustva u radu studentskih savjetovališta upućuju i na velik broj onih koji imaju istovremeno obje vrste problema. Naime, prisutnost problema u učenju može potaknuti ili podržavati već postojeće emocionalne teškoće mladih ljudi, kao što i emocionalne teškoće mogu pridonijeti pojavi i održavanju teškoća u učenju.

Rezultati ispitivanja o percipiranoj potrebi za pokretanjem programa psihološke podrške i pomoći studentima upućuju na interes studenata za korištenjem uslugama Savjetovališnog centra (Bezinović i sur., 1996.). Podjednak je postotak studenata (oko 44%) koji su izjavili da bi se javili u savjetovalište i onih koji nisu sigurni u to, dok je 11,6% studenata izjavilo da ne bi potražili stručnu psihološku pomoć. Zanimljivo je da studenti veći interes (oko 60% njih) pokazuju za različite oblike grupnog rada s ciljem unapređenja efikasnosti učenja, postizanja boljeg uvida u sebe ili boljeg suočavanja s emocionalnim problemima. To može upućivati na postojanje izraženijih problema u ovim domenama, kao i preferenciju grupnih edukativnih i savjetodavnih oblika rada, u odnosu na individualni (Bezinović i sur., 1996.). Također je poznato da su mnogi pojedinci koji percipiraju osobne probleme često ambivalentni i odgađaju donošenje odluke o aktivnom traženju stručne pomoći (Garfield, 1994).

Dobiveni podaci o postojanju psi-

holoških problema kod studenata riječkog sveučilišta potakli su nas na otvaranje Studentskoga savjetovališnog centra (SSC) pri Filozofskom fakultetu u Rijeci. U centru se pružaju usluge individualnog i grupnog savjetovanja, organiziraju stručne radionice, pripremaju i uređuju letci i brošure koji tematikom prate interese i potrebe studenata. Djelatnici, volonteri SSC-a kvalificirani su psiholozi posebno obrazovani u području savjetovališne psihologije. Centar okuplja i studente psihologije završnih godina studija s ciljem njihova uvođenja u područje psihologije savjetovanja kroz supervizirane tribine i radionice. Metaanalize koje uspoređuju efikasnost profesionalaca i paraprofesionalaca (Hattie, Sharpley i Rogers, 1984, prema Garfield i Bergin, 1994) upućuju na činjenicu da i paraprofesionalci koji su dobro odabrani, istrenirani i supervizirani u svom radu mogu biti vrlo korisni, osobito u pružanju socijalne podrške i pružanju strukturiranih savjetodavnih programa pod supervizijom.

U ovom se radu prikazuju rezultati dvogodišnjeg rada studentskog savjetovališta u Rijeci. Zanimalo nas je koji su najčešći razlozi zbog kojih se studenti obraćaju za pomoć. Provjerene su razlike s obzirom na spol, godinu studija, odvojenost od obitelji, te prethodno traženje pomoći. Analizirano je trajanje i uspješnost provedenih individualnih tretmana.

Rezultati i rasprava

Analiza broja studenata koji su potražili pomoć u SSC-u s obzirom na spol pokazuje da je od ukupno 82 studenata bilo 74% djevojaka i 26 % mladića. Ovakav se omjer djelomično može pripisati općenito većem omjeru djevojaka na fakultetima s kojih se studenti najčešće javljaju (Filozofski, Pravni, Ekonomski), dok je broj studenata s tehničkih fakulteta s većim omjerom muških studenata znatno manji. Pored toga, poznato je da su djevojke i žene u pravilu senzibilnije za uočavanje osobnih problema, a pogotovo da su spremnije o njima

otvoreno govoriti i aktivno zatražiti pomoć (Leon i Zachar, 1999). Šestogodišnje praćenje rada studentskih savjetovaništa u SAD-u pokazuje da je od preko 2000 studenata koji su se obratili 66% žena (Pledge i sur., 1998), dok Heppner i sur. (1994) među studentima koji se javljaju u studentsko savjetovanište nalaze 70% žena. Brojna istraživanja potvrđuju da žene imaju pozitivnije stavove prema korištenju psihološkim savjetodavnim uslugama (prema Komija, Good, Sherrod, 2000).

Najviše je studenata s Filozofskog fakulteta (31%), što je razumljivo s obzirom na to da se Studentski savjetovanišni centar nalazi u istoj zgradi te su studentima dostupnije informacije o njegovu radu i olakšan dolazak.

Od ukupnog broja studenata koji se javljaju u SSC 56% živi s roditeljima, dok su ostali došli na studij iz drugih sredina i smješteni su u studentski dom (16%) ili kao podstanari (28%). Između ovih grupa studenata nisu uočene značajne razlike u vrsti problema zbog kojeg dolaze.

Zanimljiv je i podatak da je samo 8% studenata ranije potražilo pomoć u nekoj drugoj ustanovi, dok se čak 92% studenata obratilo za pomoć najprije u SSC-u. S ovime treba povezati i podatak da prosječno vrijeme trajanja problema prije traženja pomoći iznosi 12 mjeseci (medijan), uz raspon od pola mjeseca do "cijeli život". Ovo relativno dugo trajanje problema i "trpljenje" prije no što se zatraži pomoć upućuje na potrebu za postojanjem ovakvih oblika savjetovaništa. Čest razlog zbog kojeg ljudi ne traže psihološku pomoć jest nepoznavanje mogućnosti da im se pomogne, nepoznavanje mjesta koja pružaju takve usluge, kao i administrativne barijere (uputnice, etiketa zdravstvene ustanove, nedovoljna povjerljivost informacija, naručivanje i čekanje na red i sl.). Podatak da je 92% studenata najprije zatražilo pomoć u SSC-u govori o tome da su prema studentskom savjetovaništu osjećali manju barijeru, kao prema mjestu na kojem se mogu lakše otvoriti i povjeriti svoje probleme bez obzira na

njihovu prirodu, sadržaj i trajanje.

Ispitujući stavove studenata prema pružanju psiholoških savjetodavnih usluga Turner i Quinn (1999) nalaze da, usprkos čvrstom uvjerenju većine studenata o tome da je dobro psihološko zdravlje izuzetno značajno za život studenata, da je korisno ulagati vrijeme i energiju u poboljšanje mentalnog i emocionalnog zdravlja, te da je nužno imati dostupne usluge u okviru mentalnog zdravlja, samo 50% studenata pokazuje sklonost za traženjem profesionalne pomoći u situaciji kada imaju problem koji ne znaju i ne mogu sami riješiti.

U prilog teškoćama pri donošenju odluke o aktivnom traženju pomoći ide i podatak da je, kod studenata u našem uzorku, trajanje problema do prvog traženja pomoći kraće u slučajevima kad se pomoć traži za nekoga drugog, u odnosu na to kad se ona traži za sebe. Prema našem iskustvu, u većini slučajeva kad je zatražena pomoć za drugu blisku osobu (prijatelja, dijete), ta se druga osoba nije nikada sama odlučila doći.

Kategoriziranje problema zbog kojih se studenti javljaju izvršeno je na osnovi onoga što pojedini student navodi kao glavni razlog dolaska, premda je kod nekih kasnije uočena prisutnost i drugih teškoća. Može se uočiti da se studenti najčešće (njih 26%) javljaju zbog različitih problema u učenju koji uključuju teškoće koncentracije, nedostatak motivacije za učenje, nedovoljnu organiziranost u planiranju učenja, neadekvatne vještine i tehnike učenja, strah od ispita i sl. Zatim slijede problemi u socijalnim odnosima (18%) koji obuhvaćaju konflikte u obitelji, probleme u odnosima s prijateljima i partnerske probleme, te različita tjeskobna (16%) i depresivna stanja (13%). Znatno se rjeđe javljaju problemi suočavanja s gubitkom značajnih osoba (7%), nesigurnost i neodlučnost u izbor studija (5%), te tzv. rijetki i teži problemi (problemi hranjenja, psihotični poremećaji). Zastupljenost problema zbog kojih se studenti javljaju u SSC sukladna je rezultatima istraživanja o percepciji dominantnih problema u

Tablica 1. Broj studenata s određenim problemom s obzirom na spol

PROBLEM	DJEVOJKE		MLADIĆI	
	f	%	f	%
1. RIJETKI I TEŽI PROBLEMI	4	6.6	3	14.3
2. NEODLUČNOST U VEZI SA STUDIJEM	2	3.3	2	9.5
3. PROBLEMI U SOCIJALNIM ODNOSIMA	12	19.7	3	14.3
4. ANKSIOZNOST	11	18.0	2	9.5
5. DEPRESIVNOST	8	13.1	3	14.3
6. PROBLEMI UČENJA	15	24.6	6	28.6
7. SUOČAVANJE S GUBITKOM	5	8.2	1	4.8
8. PROBLEMI BLISKIH OSOBA	4	6.6	1	4.8

studentskoj populaciji (Bezinović i sur., 1998).

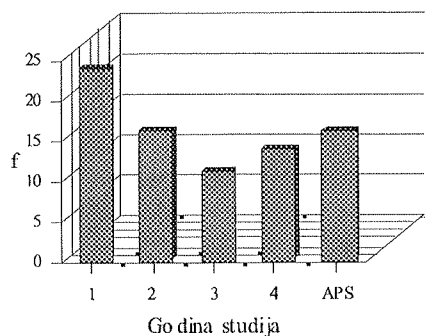
Razlike s obzirom na spol (izražene u postocima zbog nesrazmjera mladića i djevojaka) upućuju na to da su različita tjeleskoba stanja i suočavanje s gubicima relativno češći kod studentica, a teži poremećaji i neodlučnost u vezi sa studijem kod mladića, dok kod ostalih problema nisu uočene razlike (Tablica 1.).

Ove je podatke dosta teško sa sigurnošću interpretirati s obzirom na to da se radi o dosta niskim frekvencijama u pojedinim kategorijama problema. Ipak, može se reći da u najučestalijoj kategoriji problema u učenju postoji tendencija relativno češćeg javljanja muških studenata u odnosu na studentice. U istraživanju Heppnera i sur. (1994) na većem broju studenata u studentskom savjetovališnom centru rezultati pokazuju da, premda se djevojke javljaju češće nego mladići, spol klijenata ne razlikuje vrstu problema zbog kojeg dolaze. Autori pretpostavljaju da konflikt spolne uloge, a ne sam spol, može utjecati na pojavu specifičnog problema, što u našem istraživanju nije provjeravano.

Na slici br. 1 koja prikazuje broj studenata koji se javljaju u savjetovalištu s obzirom na godinu studija može se uočiti da se češće javljaju studenti nižih godina (30% su brucoši), te završne godine ili apsolvanti (37%). Najrjeđe se javljaju studenti koji se nalaze na sredini studija.

Ovaj je podatak dosta očekivan s obzirom na to da je početak studija za mnoge studente razdoblje koje postavlja povećane zahtjeve na prilagodbu novim uvjetima rada i života, osobito za one koji dolaze iz drugih sredina, što ovdje nije posebno analizirano zbog malog broja studenata. Tijekom studija većina se uspije na neki način prilagoditi i razviti svoje načine samostalnog suočavanja s različitim teškoćama, dok jedan manji broj u tome ne uspijeva pa ipak mora zatražiti stručnu pomoć. S druge strane, završavanje studija predstavlja novi zahtjevniji period za studente jer se suočavaju s problemima prekidanja studentskog načina života (već kao apsolvanti gube kontinuirani dnevni kontakt s kolegama), eventualni gubitak stipendije i sl. Nadalje, planiranje nove faze života i eventualnog ulaska u "svijet rada" u današnjoj je situaciji društvene krize posebno stresno (nesigurnost u vezi s rješavanjem materijalne situacije, dobivanjem posla u struci, mogućom promjenom sredine i sl.). Ovi podaci nameću potrebu za organiziranjem određenih oblika preventivnih programa namijenjenih specifično studentima na početku i na kraju studija. U našem savjetovališnom centru do sada su organizirane radionice za brucoše na samom početku školske godine, čiji je cilj pomoć i podrška studentima u prilagodbi na nove uvjete života i rada. Gerdes i Mallinckrodt (1994) navode da studenti koji su neuspješni u studiju, pored nedovoljno usvojenih vještina

Slika 1. Broj studenata s obzirom na godinu studija

učenja, možda nemaju jasno formirane akademske ciljeve, osjećaju tjeskobu zbog odbranog studija i razmišljaju o napuštanju studija, što govori o potrebi savjetovanišnog rada i ranije, u vrijeme odlučivanja o izboru studija.

Analiza s obzirom na trajanje i uspješnost završenih individualnih tretmana pokazala je da je od ukupnog broja studenata koji su uključeni u analizu njih 56% uspješno završilo tretman, 28% ga je samoinicijativno prekinulo, dok je njih 16% još uvijek uključeno u tretman. Analizirajući sluđajeve u kojima su studenti samoinicijativno prekinuli tretman utvrđeno je da je 87% njih to učinilo do trećeg susreta, što se može objasniti ambivalentnošću, tj. nedovoljnom motiviranošću i nespremnošću za promjenu. Između faktora koji utječu na odbijanje tretmana Garfield (1994) navodi nedovoljnu motivaciju za započinjanje tretmana, strah od otkrivanja da je osoba poremećena, nespremnost da se prizna potreba za pomoći u rješavanju osobnih teškoća, moguće stigmatiziranje zbog obraćanja stručnjaku u okviru mentalnog zdravlja, značajnije promjene životne situacije i sl. U literaturi se spominju i podaci o relativno velikom broju klijenata koji prekidaju tretman nakon prvog susreta. Tako npr. rezultati analiziranja rada ustanova za mentalno zdravlje na 2550 klijenata pokazuju da se 40.8% klijenata nije nikada ponovno pojavilo nakon ulaznog intervjua (prema Garfield, 1994). Praćenje 2922 studenta u sveu-

čilišnom studentskom savjetovaništu kroz osmogodišnji period pokazuje da se 49% studenata nije javilo na prvu terapijsku seansu, nakon ulaznog intervjua (Phillips i Fagan, 1982, prema Garfield, 1994). Postoje također podaci o tome da se mladi klijenti (ispod 40 godina) značajno slabije pridržavaju dogovorenih termina za dolaske na seanse. U našem uzorku nisu uočene spolne razlike između klijenata koji nastavljaju tretman i onih koji ga prerano prekidaju, što je u skladu s podacima drugih autora (DuBryn i Zastowny, 1988; Greenspan & Kulish, 1985; Sledge et al., 1990, sve prema Garfield, 1994). U svojem pregledu evaluacije psihoterapije Garfield i Bergin (1994) ističu da rana završavanja, odnosno samoinicijativna prekidanja tretmana ne treba automatski proglašavati neuspješnima. Jednako je tako moguće da su neki klijenti, osobito oni koji nemaju većih psihičkih tegoba već samo teškoće u prilagodbi i suočavanju s određenim životnim okolnostima i teškoćama, mogli imati značajnu dobit već iz samo jednog ili nekoliko susreta.

Analiziramo li samo studente s uspješno završenim tretmanima, pokazuje se da je kod 50% njih tretman završen u tri susreta, a kod preko 91% u jedanaest susreta (prosječno 5.7 seansi), što je u skladu s tendencijom SSC-a k oblicima kratkih savjetodavnih tretmana. Pod savjetovanjem se obično podrazumijevaju kraći oblici pružanja psihološke pomoći i podrške u trajanju do najviše 12 susreta kroz najduže 6 mjeseci (Gladding, 1996). Cilj je studentskog savjetovaništa upravo pružanje podrške i pomoći zdravoj populaciji studenata u olakšavanju prilagodbe i savladavanju situacijskih i razvojnih problema. Tretmani koji su trajali duže od tri mjeseca (najduže 22 susreta) odnose se na studente s težim i kompleksnijim problemima, kao što su anksiozno-depresivna stanja u kombinaciji s drugim teškoćama (problemima u učenju, obiteljskim problemima i sl.).

Ovi su podaci u skladu s rezultatima metaanalize većeg broja ispitivanja o trajanju tretmana u ambulantnim ustanovama za

mentalno zdravlje gdje je utvrđeno da se prosječni broj susreta kreće između tri i trinaest, s tendencijom grupiranja oko šest intervjuja. Kada se isključe slučajevi koji su odbili tretman, medijan broja intervjuja kreće se između pet i osam (prema Garfield, 1994), dok se u studentskim savjetovalištim navodi prosjek od sedam susreta (Gyorky, Royalty i Johnson, 1994).

Zaključak

Analiza dosadašnjeg rada Studentskoga savjetovališnog centra u Rijeci višestruko opravdava postojanje ovakvoga centra. Problemi s kojima se studenti najčešće javljaju vrlo su tipični s obzirom na njihov razvojni uzrast i njihovu primarnu aktivnost (studij).

Problemi u učenju, u socijalnim odnosima, različita tjeskobna i depresivna stanja usporavaju ili onemogućavaju studente u procesu postizanja akademskih i životnih uspjeha. Primarni je cilj psihološke podrške i pomoći u SSC-u upravo omogućiti svim studentima brže, efikasnije i bezbolnije studiranje te općenito višu razinu kvalitete života.

Literatura

- Bezinović, P., Martinac, T., Pokrajac-Bulian, A., Smojver-Ažić, S. i Živčić-Bećirević, I. (1996). Preliminarna analiza psiholoških poteškoća kod studenata Pedagoškog fakulteta. *Godišnjak Odsjeka za psihologiju*, 4-5, 99-106.
- Bezinović, P., Pokrajac-Bulian, A., Smojver-Ažić, S. i Živčić-Bećirević, I. (1998). Struktura i zastupljenost dominantnih psiholoških problema u studentskoj populaciji. *Društvena istraživanja*, 4-5, 525-541.
- Garfield, N. J. i David, I. B. (1986). Arthur Chickering: Bridging theory and practise in student development. *Journal of Counseling and Development*, 64, 483-491.
- Garfield, S. L. (1994). Research on client variables in psychotherapy, u: S. L. Garfield i A. E. Bergin (Ur.) *Handbook of psychotherapy and behavior change* (str. 190-228). New York: Wiley.
- Garfield, S. L. i Bergin, A. E. (1994). *Handbook of Psychotherapy and Behavior Change* (str. 143-189). New York: Wiley.
- Gerdes, H. i Mallinckrodt, B. (1994). Emotional, social, and academic adjustment of college students: A longitudinal study of retention. *Journal of Counseling and Development*, 72, 281-288.
- Gladning, S. T. (1996). *Counseling A Comprehensive Profession*, Englewood Cliffs: Prentice Hall.
- Gyorky, Z. K., Royalty, G. M. i Johnson, D. H. (1994). Time-limited therapy in University Counseling Centers. Do time-limited and time-unlimited centers differ?, *Professional Psychology: Research and Practice*, 25, 50-54.
- Heppner, P. P., Kivlighan, D. M., Good, G. E., Roehlke, H. J., Hills, H. I. i Ashby, J. S. (1994). Presenting problems of University Counseling Center clients. A snapshot and multivariate classification scheme. *Journal of Counseling Psychology*, 41, 315-324.
- Holmbeck, G. N. i Wandrei, M. L. (1993). Individual and relational predictors of adjustment in first-year college students. *Journal of Counseling Psychology*, 40, 73-78.
- Komiya, N., Good, G. E. i Sherrod, N. B. (2000). Emotional openness as a predictor of college students' attitudes toward seeking psychological help. *Journal of Counseling Psychology*, 47, 138-143.
- Lacković-Grgin, K. i Sorić, I. (1995). Samopostovanje studenata i usamljenost studenata na početku studija. *Radovi Filozofskog fakulteta u Zadru, Razdio FPSP*, 33, 25-32.
- Langhinrichsen-Rohling, J., Larsen, A. E. i Jacobs, J. E. (1997). Retrospective of the family of origin environment and the transition to college. *Journal of College Student Development*, 38, 49-61.
- Larose, S. i Boivin, M. (1998). Attachment to parents, social support expectations, and socioemotional adjustment during

- the high school-college transition. *Journal of Research on Adolescence*, 8, 1-27.
- Leon, F. T. L. i Zachar, P. (1999). Gender and opinions about mental illness as a predictors of attitudes toward seeking professional psychological help. *British Journal of Guidance and Counselling*, 27, 123-132.
- Pledge, D. S., Lapan, R. T., Heppner, P. P., Kivlighan, D. i Roehlke, H. J. (1998). Stability and Severity of Presenting Problems at a University Counseling Center A 6-Year Analysis, *Professional Psychology: Research and Practice*, 29, 386-389.
- Ponzetti, J. J. i Cate, R. M. (1988). The relationships of personal attributes and friendship variables in predicting loneliness. *Journal of Counseling and Development*, 29, 292-298.
- Smojver-Ažić, S. (1999). *Privrženost roditeljima te separacija i individuacija kao odrednice psihološke prilagodbe studenata*, Neobjavljena doktorska disertacija, Filozofski fakultet, Zagreb.
- Tinto, V. (1987). *Leaving college*. Chicago, IL: University of Chicago Press.
- Turner, A. L. i Quinn, K. F. (1999). College students' perceptions of the value of psychological services. A comparison with APA's public education research, *Professional Psychology: Research and Practice*, 30, 368-371.
- Vredenburg, K., O'Brien, E. i Kramer, L. (1988). Depression in college students: personality and experiential factors. *Journal of Counseling Psychology*, 35, 419-425.

Analysis of individual counselling work at the Students' Counselling Centre

Ivanka Živčić-Bećirević, Sanja Smojver-Ažić, Ana Kandare
University of Rijeka, Faculty of Philosophy, Department of Psychology

Students' Counselling Centre at the Department of Psychology, Faculty of Philosophy, University of Rijeka started with its activities in January 1998. During the two-year period, the total of 82 students asked for individual counselling (74% females, 26% males). In 92% of the cases it was their first asking for professional help. The analysis of the students' problems indicates that majority of students asked for help because of the problems with learning. Problems with social relations, depression and anxiety are next most frequent problems encountered. Majority of students who came for counselling was from the first and the last academic year of their study. A tendency for short counselling treatments was noticed (6 treatments on average), what is in accord with the purpose of this kind of psychological help and students' support.

Key words: student counselling, students' problems